

de Konungen som satt wid den andra til honom: „Herr General, jag ber
„er, sätt er här, jag tycker mycket mera om at ha er på min sida, än
„tvärt emot mig.

Fast det är omdjeltigt at wänskapens upriktighet, och de behagligheter
som åtfölja en öppenhiertig conversation, kunna finnas i et sällskap där alla
de andras lycka dependerar af en enda; söker Konungen likwäl at lemna
alla den frihet som nånsin är möjlig, och jag har hört sägas, det han of-
ta tält nog starka genswar, med den bästa contenance i werlden. Han
har sjelf för mycket förstånd, och sätter för mycket wärde därpå hos an-
dra, för at på annat wis handla.

Något för sista månstringen såg man et märkeligt prof på den frihet
man kan taga med denna Försten; och hwad som gör denna saken ännu
mera märkelig, är at den ej passerade wid bordet under måltidsron, utan
på et ställe, där all Militariske strånghet utöfwas.

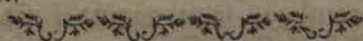
Twenne Regement, af hwilka det ena hörde til General * * * woro
på fältet. Denna Officeraren älskar sällskaper, och frequenterar mera främ-
mande Ministrarne än någon annan Preussisk Officer, Konungen war efter
alt utseende wid elakt lynne. Under det Regimentet marcherade en front
på linien, sade han til Generalen som war wid dess sida; „ert Regemen-
„te Min Herre! är intet alignerat, och det är ej underligt; Ni förnödter
„hela er tid med at spela kort. Generalen commenderade halt; Ers Ma-
jestät sade han, wändande sig til Konungen, det är ej frågan om mina
Kort; men, war så nådig och se nu sjelf emt Regimentet ej är alignerat.
Linien war som efter et snöre, och Konungen wände sig bort utan at tala;
han syntes misnögd, intet med Generalen, utan med sig sjelf. En annan
wanlig Konung hade aldrig förlåtit at blifwa bewist om sin tort, men
denna Officeren har aldrig sedån haft anledning at tro det Konungen blif-
wit fördrnad.

Jag har redan sagt at det är aldeles omdjeltigt för hwem som hållt
at ha en tjenst hos Konungen af Preussen utan at upfylla sina skyldigheter.
Han är sjelf stilig och wärcksam, och fördrar fördenksfull at dess Ministrar
och tjenare skola wara det så mycket som han. Men också wisar han sig
råewis och nådig emot dem, som då de känna sina skyldigheter upfylla
dem med noggrannhet.

En Officer som länge warit hos Hans Majestät, sade mig härom dag-
gen: Konungen wet ganska wäl hwad som bde göras; och dess tjenare be-
höfwa ej frukta, det honom genom okunnogheter ger löjeliga eller stridiga Or-
dres, eller återtar eller ändrar dem. Han har för mycket förstånd, för stor
försarenhet och för god wissa därtil.

Aldrig har någon Favorit kunnat winna det minsta insteg hos denna
Försten uti alt hwad som angår affärer. Ingen wet bättre än han at
göra

göra förtjänad, emellan deras förtienster som tjena Riket, och deras, som bidraga til dess nöjen om han skulle åga dem. Den som med trohet och slit fullgöde sin tjenst, har ingen ting at frukta, om och, den Bel Esprit som dageligen åter wid Konungens bord, wore dess affwornaste fiende, åt draminst at han skulle befordras i hans fall, fast än den förra kas hån, da aldrig blir diktuden, är dess wärkelige förtienst ej dess mindre känd och wärderad. Och om någonsin den sednare wågade tiggja Konungens nåd för at wara nedrig, skulle dess företagande lända honom til skam; han skulle med föragt blifwa utwisad, och det onda han welat göra sin fiende, skulle drabba honom sjelf.

*Henriette, eller en händelse passerad här i Swerje, eburu man welat masquera den under diktade namn i anseende til den förnämde släkten som ännu florerar i vårt land ifrån dessa Stam-Såder i rätt nedstigande linea på Swärde sidan.**

Mils Henriette war skön och rik; hennes Far war en rik Hanlande uti Staden Corke. Utskilliga Utskäre suckade för henne, men en enda hade rördt hennes hjerta. Det war en yngling som i några månader hade wistats i denna staden. Dess höflighet och dess seder tillkänna gäfwos en förnäm födels; Delfort war hans namn. Dess rivaler misunnade honom sin lycka, och undrade det han upsköt sitt giftermål. Delfort wille njuta de rättigheter som tillkommo Henriettes man, men blott kallos hennes Utskäre; han smickrade sig at winna sitt ändamål. Han ursäktade sig angående drögmålet med deras förening, och använde alla möjliga medel at förleda henne. Henriettes stränga dygd satte sig emot alla dess försök. Delfort som ej kunde lyckas utan genom wåld, bortförde sin Utskarinna under en promenade til en nära belägen landtgård, hwarest han gaf sig tillkänna at wara Lord Sheltons Son; blott genom wåld. ernådde han en brottlig lycka. Henriette förtwisad hade nog styrka at slita sig ur hans händer. Hon träffade på wägen sin Fars utskärade, och wisade dem sjelf den nedrigas hemwist på hwilken hon wille hämnas; hon återbar i samsnen af sin Far sin skam och sin olycka, och lät föra Delfort i fångelse. Hon åberopade sig lagarne, och åskade straff på den brottliga. Delfort började ångra sitt brott; han wäntade sin döds dom, och bad sina Dommare det honom måtte tillåtas at tala wid henne som han förolämpat: man bad Henriette samtycka härtil; hon instälde sig wid Domstolen, hwarest hela staden war församlad. Ni ser sade Delfort, huru långt min olycka har gått; jag har förtjent döden; eder medelmkan kan knopt frätta mitt lif: men om ni samtyckte at gifva er med mig, torde mitt öde få et annat

utseende. Henriette gaf honom et förbittrat ögnakast: — „Jag tillfår at
 „det förr endast ankommit på er at så min hand; jag estimerade er, men
 „nu anser jag er med föragt; jag är skyldig mitt kön et exempel som til-
 „fredsställer det. Den dödd som ni skal undergå, gifwer mig ej tillbaka den
 „åra som ni beröfwat mig, men den skal förfräcka de nedrige, som kan
 „hända skulle wilja härma er. Alla menniskor tyckte om detta swar; Dom-
 „marena beundrade det. Henriette återwann all sin åra, och ibland alla des
 „Åttkare war det ingen som icke ansåg hennes hand som den måst smickran-
 „de lycka. „Jag skal då dö, ropade Delfort? — I detta ögnablick trånge
 de en gubbe sig fram genom hopen, han kastade et förfräckt ögnakast på
 Dommarena och den brottliga, samt namngaf sig för Lord Shelton. Un-
 derrättad om sin Sons brottliga företagande, och den fara för hwilken
 han war utsatt, hade han skyndat sig för at winna nåd för honom, och
 för at tillfredsställa den han oförrättat. Det skådespel som wisade sig för
 hans ögon in jagade hos honom fräck och förwiflan; des sorg och ålder
 upwäckte allas medömkan, man beklagade honom, man skulle hafwa welat
 trösta honom; man underrättade honom om hwad som händt, och berätt-
 tade det Delforts nåd berodde på Henriette. Han kastade sig för hennes
 fötter; han tog hennes händer, wätte dem med sine tårar, och beswor
 henne at icke störta honom i grafwen, utan förlåta sin olyckliga Son.
 Henriette blef rörd, och hwem skulle icke röras? Hennes tårar blandades
 med Gubbens; hon kunde ej stå en Far som bad henne för sin Son;
 Ack! hwad naturen är wältalig, ropade hon! hon segrar; jag gifwer mig;
 måtte eder Son återkomma til sig sjelf, och följa den dygd som ni för ho-
 nom utstaken. Det är ej mera något brott, sade hon til Domarena, eme-
 dan det ej är någon anklagare; Delfort är min Man. Man understref
 hennes dom; hon blef genast förenad med Delfort, som aldrig uphörde at
 tillbedja henne, at ångra och ersätta sina wilfarelser.

Epigramme.

Öfversättning ifrån Ahyriskan.)*

Då folk och tider å besatta
 Har jag mig tagit för at skratta
 Men at ej skratta mig ihjäl
 Så gråter jag ibland med skäl.

*) Jafskadt.

N:o 26 utkommer den 17 Januarii.

Stockholm, Tryckt hos Carl Stolpe, 1783

Dag = Bladet :

Wälsignade Tryck = Friheten.

Tredje och Sidsta Skäcken,

N:o 26.

Stockholm den 17 Januarii 1783.

Tigren, Leoparden, Ulfwen och flera Djur, Sabel
för disgracierade Politici. *)

Ah ja, fördärfwet har länge sedan bemästrat sig människans natur; Begäret efter winst försämrar allas sinnen. Skamsfulla gåfwor, då de til inset göra estertankans bruk, förmdirka tillika Sanningen, och beraga wärligheten sin styrka: de förbigångna tidehwarfwen äro fruktsamma på stora brott: I allmänna och enskilda saker hwad wigt och styrka medförde icke skäncker hos forntidens wäldiga? Men när man dermed blott utfatte et Capital til det måst lönande Interelle, så hde jag någon säga det wara den djupaste Stats-slughet at använda säkra medel til ändamåters winnande, at det är ganska wäl at föra människor på den stråten man wil hafwa dem. Detta war ju at wisa sin stickelighet, och sirt genomträngande förstånd?

Deßa skälen äro ej mina; lyhnen til dem jag antager för sanna och sägen deröfwer eder mening. Är det rättwisan, är det den sökandes rätt som lärer de Lagstoka at förswara motstridiga saker? I lären känna at Parternas rätt anses efter deras förmodgenhet, deras börd, och deras ålder. Om detta skärskådandet får namn af rättwisa, huru wil man skäligen begära at egenskaper, förstånd och wisshet skola wara gångbara mynt hos til exempel et Galante Fruntimmer (Mine Läsare förstå mig wäl) hwars ågande erhålles enligt tariffen, och handteras såsom en handels wara, så til inköp som ågande? skriften säger wäl: Människan är böjd til det onda; blir det då eder tanka at denna böjelsen ursäktar den onda.

Wi

*) Insändt och öfversatt ifrån Engelstän.

Widare weten J, at Epoquen för fördärfwet bör sökas uti långt af-
 skilda Tider, och at denna smittan har öfvergått alla Länder; at de stora
 fordom, då de sunno sig wid brädden at brädstöras, och förfräccte öf-
 wer bräddjupet, satte emellan sig och faran en förskansning af syflor,
 äriiga underhåld, skäncker, mutor och gåswor. De uppehölllo således et
 dem annan förestående fall, och försäkrade sig om hjelp utur faran.
 De regerade såsom Despoter; de undertryckte utan minsta blygsel, och
 deras låga slaswar uphöjde den handen som utkastade til dem Guldet.
 Folket blef på det owardigaste sätt bedraget, nidingar tillskansade sig namn
 och wärdigheter; de innehade de förnämsta syflor, under det at utmärkta
 sinnes egenskaper och förtienst lågo utom all söda och ära i glömska.

Ni olyckeliga! som nu förjorat förtroendet och med den all er makt,
 huru är det? jag saknar edart wanliga, högfärdiga och odrägeliga upföran-
 de, ja, alla de små smickrare som omringade Edra Personer, hafwa för-
 swunnit! Sen J Eder ännu omwärda af legda Lof-Diktare, eller
 Böcker prydde med Edart namn, eller skrifter swärtade med Edert lof?
 nej, denna salika hopen som delade winsten af edert rof söljer altid samma
 motiver, och är således nu den första at göra kunnigt Edart handwärf,
 Edra affigter, Edra uträkningar, Eder swaga sida, och Edra fattiga förtienst-
 ster. J hafwen ju skapat dessa Creatur, de kunna då ej annat än likna Eder.

Lejonet är oförnekneligen det mäktigaste Djuret: Des styrelka och ädels
 mod bewisar des öfwerlägsenhet. Jefe desto mindre war wäldet anförtrodt
 åt Ulfwar, liksom förmodigheten at gapa och sluka wore tilräckelig egenkap
 för at kunna regera i skogar.

En utaf detta släget, högdragen, falsk och egennyttig präskade sko-
 gens inwånare. Han tillskansade sig deras egendom och trampade Lagar-
 ne under fötterna för at måtta sitt swalg. Redan gaf et allmänt knor-
 rande tilkänna misundje; Allmänherens hat följde därpå, och de upretades
 röster trängde sig fram til Ministerns öron. Droad utaf sammets sting och
 hemliga förewitelser, tilbragtes nätterna med betraktelser öfwer sitt tillstånd,
 och han blef på det häftigaste plågad utaf den saseliga synpunkten: des
 annalkande onåd.

„Jag skal skapa mig wänner, sade han, som skola hjelpa mig qwar-
 „blifwa i min ställning, och derigenom skal jag twinga mina owänner til
 „tystnad. Ja, dem til trots, skola dessa nya förbunds-bröder befasta
 „mitt wälde, och deras wannmäktiga rop skal snart gifwa mig ämne til åtlöje.

Entigt sitt beslut sökte han utan opskof winna de ädlaste Djuren,
 han kryper för dem, smickrar dem, förekommer deras begär; men dessa
 rådis

rådiga och modiga Djuren förkastade detta låga krypande, och ansågo för nedrigt at tjena til en wäldswerckares wärcktyg, det war wida under deras wärdighet. Gunsten war likwäl det enda stöd, som skulle uppehålla honom: Han dömdo andra Djur efter sig, trodde således det han skulle för gäswor eller mutor köpa sig lof, predikanter, hwars skriande om storwärdck skulle förtaga det allmännas rop om nidingswärdck; men skänker som äro säkra tecken til en orättmätig sak gifwa inga skäl at ärligt sinna de skiljesmän. Likwäl wägra intet alltid Djurens klöswar det, för hwilket menniskorna gärna utsträcka händeren.

En snål Eckorre beweltes wid åsynen af några mandlar; Den sala Borgen sålde sig för ryggstycket af en Hjort; Råswens nit upeldades för en Hönas offerande på des Altare, och Upan ökade denna hopen, sedan hon smakat de råtter som blifwit på hennes lott.

Ehuru det war, så stupade Ulfwen dock wid det Allmänna hatets förtwiflade onfall, och i des fall upreser staten sig. En Leopard åtog sig allas bästa, uptræcker Minister knepen, och bemäktigar sig styret. De nedriga, låga, förakteliga och usla Hof-smickrare löpa hopetals at få wisa sin nit och tilbuda honom deras tjenstfärdighet.

Eckorn talade i fullt språng, och påstod det alla bedragare borde hängas, men underlät icke tillika med en ödmjuk och sawattrände stämnia låta höra at han borde få utur den Kongeliga skatten, årminstone en Erakmandel. Då Borgen blef warse at man brukade hushåldning, inskränkte han sina begär och sade sig wara nöjd med et Lamhuswud. Råswen med all sin wältalighet bewisade at des begäran om en Fogel icke war obillig. Upan sade, at des århäswor, språng, och apospel ej kunde belönas med mindre än et par nötter.

„Flyt från min åsyn sålde Diur; ropade Leoparden, edert sala tankefärd är mig förhateligt. När man ej har annan affigt än det allmänna bästa, behöfwer man ej köpa wänner och den affatta Ministern har omfider genom edert upförande fått lära, at man aldrig kan köpa sådana men wäl nyttiga wärcktyg, likwäl til en wif tid.

War om Franska Räckarna i *Stockholms Posten* för d. 4 Januarii. *)

Den där tredje systern som i år fordras til Stockholms Postens upföspande och som i år just selas mig, gör, at jag nödgas läsa Bladet på et Caf-

*) Insände.

Caffe-Hus. Det hvarken påsar, eller är det alltid tillfälle at smusta det hos sig, jag nödgas då (när jag wil swara) lita på minnet — är det falskt så blir hela min apologie falsk, men hwad jag kan lofwa med säkerhet, är at den ej skal blifwa widlöftig.

Auctor tror jag, klandrar den Franska eller snarare nationella Europeiska drägtens anläggande å nyo hår i Swerje på den grund: at i wår Första Scribents så wäl som Första Medborgares Reflexioner: sparsamheten och nyttan, det enda ändamålet med wåra jactor, pjäckor, och kappor så tydeligen är bewist.

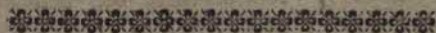
Jag har dessa ypperliga grundsanningar, men jag läser tillika Pag. 7. „Om denna ändring (med kläddrägten) blott har til föremål at för
„altid utstånga Utländska moder, om den wärcställes genom efterdömen,
„genom hogen at behaga sina Förmän, genom lusten at likna de förnämsta,
„om den sker utan twång, om den är mera beqwäm, mera warm, mera
„gjord efter Climatets skick, och framsör alt mindre kostsam.

Det är med inga andra än dessa förbehåll, Nationella drägten är antagen, och jag lemnar til Herr Patriotens eget eftersinande, huru wida de äro opfylta — Jag wil blott ansöra det, genom efterdömen, genom hågen at behaga sina Förmän, genom lusten at likna de förnämsta hår i Riket.

När Hern säger, at Seigneuren med blå bandet antagit Franska väcken, som Han också gjort, så är det efterdöme, så behagar man sina Förmän, så liknar man de förnämsta hår i Riket när man gör så med. Herr Patrioten lär weta: at efter den wälgörande Philosophien är lydriad och Subordination själen i alla wärf, och det skulle wara ganska sturft at klåda sig på annat sätt.

Jag beklagar endast den fattiga som intet har råd at följa så höga efterdömen, at behaga sina Förmän, at likna de förnämsta hår i Riket.

Europé.

*Epigramme. *)*

„Nå Gud ske lof jag får min sällhet dyrcka
Skrek en — men hör! bewis at det är sant?
Jag kommer nu ifrån Sanct Jacobs Kyrka
Där huset midt emot jag blef Comediant.

*) Inlåadt.

N:o 27 utkommer den 20 Januarii.

Stockholm, tryckt hos Carl Stolpe, 1783.

Dag = Bladet:

Wälsignade Tryck = Friheten.

Tredje och Sidsta Stäcken,

N:o 27.

Stockholm den 20 Januarii 1783.

En stor *Asiatisk* Kejsares sista Råd til sin Son och Thron-följare. *)

Frukta ingen ting så mycket min Son! som din egen styrka. Den har inga gränstor; Åsen har gifwit mig den widsträcktaste magt, utan at föreskrifwa mig några lagar. Denna magten wore en olycka, om ej wisheten styrer den samma. Den wore et fördärf både för dig och dina Underfätare, om din wilja wore enda driffriådern til dina gärningar. Siyr dig sjelf; dela ditt wälde; likwål blott med lagarne, och Rikets constitutioner. Går endast det som det allmänna bästa fördrar. Ransaka hwarje bjölse som upstiger i ditt hjerta, innan du följer den, förkasta den, så snart du ej wägar at erkänna den för dina underhafwande: din passion, blir i detta fallet din fiende.

Besinna at wi ej älska annat än det som gör oss lyckliga. Om ditt folk lefwer uti ro och frihet under din spira; om ingen fiende oroar det; om det utan fruktan njuter hwad det med sin swett förtjenar, om en god och snar rättwisa utöfwas wid Domstolarne, om ingen lider för andra brott än Lagarne utstaka; och din nåd öfwerfer med fel som Lagen ej om-talar, då skal samma Folk älska den Kejsare under hwars beskodd det njuter så billiga förmoner: — Men för alt, om du wil ändamålet, måste du regera sjelf. Älska arbetsamheten, gif alla saker sin wiså tid; förlora ingen af de timmar som du lofwat Riket; du gjorde dig derigenom brottlig af en slags stöld emot en del af werlden. Om du wänjet dig wid at uppfylla dina oändeliga skyldigheter, blifwa de dig lätta och behagliga. Om du ofta försummar dem, försummar du dem snart beständigt: Dordning gör en oordentelig.

Stuk.

*) Insändt.

Frakta ej besvär och arbete; det är ärans ursprung, och äran alstrar säkerheten. Om du är beständig i dygden, så har du med fål ditt samvetes goda vittnesbörd, och din förtienst skal pålägga lasten tyfnad; den kan ej nålka ditt hjerta, så snart den ej har någon hemlig förbindelse med det samma. Om du sänker dig i wällust, kan du ej mera eskimera dig; och huru kunna andra hedra dig, då du föraktar dig sjelf? lårtjan är en Förstes största brott. Han bedrar sitt folk; han sätter det och öfwerlemnar det det til sina smekungar. Han undandraget sig det wackra namnet at wara ursprunget til det allmänna bästa, och förnedrar sig til en fluggas tilstånd som blott föreställer en menniskas rörelser.

Folket lider mera under en softlöds Förste än under en elak Regent; ty Undersätarens förtryck som är lemnat i des gunstlingars wårbehag, utsträcker sig öfwen til de arbetandes kojor; då däremot en Tyrans grymhet är måst fruktanswård för des Hof-folk.

Det selas ej Afiens Kejsare wackra Fruntimmer och alla werldenes lustbarheter: men sinliga förnbjeller böra ej wara ditt enda föremål: det gör dig ostickelig til Raeringen och allwarfomma göromål. Din Thron blir endast en latsång, hwarest din ära och lycka bortdomna.

Sätt ditt högsta goda uti dina Undersätares wål; gläd dig wid äskådandet af deras sällhet: skatta dig mera rik då deras antal ökas, och mera ärofull då ingen har fål at beklaga sig.

Stig bitida opp; en dag som börjar sent, är nästan förlorad; gif dina Undersätare företråde alla dagar. De tro sig til hälften tröstade då du afhört deras klagan. Tvinga dig om du känner dig ledsen wid Spira och Thron; låt hwarfen oro eller ångslan så synas på ditt ansigte. Besinna at en wål använd timma alstrar tio lyckliga, på samma sätt som en förlorad timma föder tio beswärliga.

Öfwerlemna dig ej för mycket til det nöjet at jaga. Dina stunder äro för kostbara för at bortslösa dem. Hwar dag som du använder til Jurens försöjande, förspiller en myckenhet Undersätares lycka.

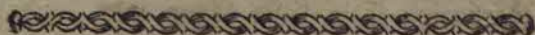
Du kan ej sjelf se alt; men du kan se mycket, lemna ej någon af dina tjenare det hopp at man kan styrcka dig til en oförrätt, utan at denna listen blir optäckt. Waka öfwer dem, öfweraska dem genom din oförtrottenhet, pröfwa deras ärlighet i hwarje sak.

Emottag ingen gåfwa, och tål aldrig at någon sådan blir tilbuden åt hwem som håldst af ditt Hof-folk. Det är et gift för de Stora och för folket en odrägelig börd. Om de stora göra presentier åt Hofwet är det på folket som hela tyngden faller. Hela Afiens bör weta at af alla
miss

mistag i ditt folks tankesätt hatar du intet så mycket, som då det tror sig köpa din makt eller nåd igenom gäfvor.

Beunga ditt Folk sällan med nya Stadgar. Tilhåll dem ot lyda Lagarna, men föröka ej deras skyldigheter. Inblandade dig ej i deras enskilda hushållning, genera dem ej i sin klädebrägt. Pålägg dem ej Förordningar som de kunna vara förutan.

Fortsättning c. a. g.

Herr Redakteur.

Ibland alla de hålsosamma och förnuftiga inrättningar som i senare tider hvarfwet widtagits i vårt kära Fädernesland, räknar jag billigt den nya Bibel-*version* och den nya Prof. Psalmboken — I det Land där man så värddar Gudatårnan den rätta grunden til all Moral och all sammanlesnad, och där man läser den dageligen i de högsta efterdomen, där kon ej sela både timmelig och ewig wälsignelse — Men i detta ämnet förbehåller jag mig en annan gång så wara widlidstigare. Nu wil jag allenast anmärka hwad Psalmboken angår, at det efter min tanka wore högst nödwändigt och nyttigt, intet så mycket at dichta nya Psalmer, som icke mera at classificera de gamla, så at de pakade äfwen til enskilt gagn och själa-ro, och det aldeles med samma skäl som Bönerna hwilka stå i Psalmboken för ätstillaiga Stånd och ätstilliga tilfällen, såsom: en Krigsmans bön, bön emot odiur i Skogen m. m. At Classificationer i werldslig eller borgerlig måtto äro oungängeliga, lär ingen råttint mera neka, hwi skulle de wara skadeliga i andelig? — Jag repeterar då, at den gamla Psalmboken skulle med nytta bibehållas, blott Psalmerna rangerades efter stånd, warde, tilfälle, eller jag underkastar, om Classification borde ledas ifrån olika Kön, Männer, Ung. Karlar, Hustrur, ogifta Fruntimmer, och det efter åldern?

Hvem kan neka at icke ibland flera i war gamla Psalmbok söljande Psalmer i ordning satta äro ganska wackra och upbyggeliga?

Den blomstertid nu kommer
 Din godhet wele wi lofwa
 Eja mitt hjerta så innerlig
 Hela werlden fröjdens Herran
 Af Himmels höjd jag kommen är

Star

Gladelig wele wi halleluja sjunga
 Hwar Man må nu wäl glädja sig
 Wår tid är gamla ångtig här
 Dagen ifrån och skrider
 Jag längtar af alt hjerta
 Gif och O Gud wårt dageliga bröd
 För handen är nu wist den tid
 Solen hafwer sig från och wändt
 Förbarma Dig Gud öfwer mig
 Hvad kan dock min själ förnöja
 Gudi min sak hemställer jag
 Ewinnerlig är mitt hopp til Gud
 Ack! huru plågas jag och måste stadigt lida
 Beklaga af alt mitt sinne
 Ack! huru stort är mitt elände
 Den wederwärdighet som mig eländan
 Wänd af din wrede
 När wi i högsta nöden stå
 Ack hjertans we! at jag skal se
 Är jag allen en främling
 Af djupsens nöd ropar jag til Dig
 Min hog från menniskor hafwer jag wändt
 Dödsens makt och tyranni.

Strödda Tankar.

En Flicka eller ogift Fruntimmer kan ej sägas börja lefwa förre än wid
 13 års ålder, och redan wid 40 års, är hon död för werlden i sitt eget
 tycke. Efter den räkningen är hela hennes lifstid 28 år.

Continuation c. q. g.

N:o 28 utkommer den 24 Januarii.

Stockholm, Tryckt hos Carl Stolpe, 1783

Dag = Bladet :

Wälsignade Tryck = Friheten.

Tredje och Sidsta Stäcken,

N:o 28.

Stockholm den 24 Januarii 1783.

Soröfättning på det som skal refuterat i *Sistem Social*. Se Andra Stäckens Nr:or 53. 65. 69. 84. 99 och 100 och Sidsta Stäckens N:o 24.

Sid. 12. **D**m Nationernas fördrag med sina Herrar ej alltid finnas anräknade i Eideboken, så är det likväl skrifvit i hjertat på hwar enda människa, som då den äger sundt förnuft, aldrig med god wilja kunnat samtycka til et wårde öfwer sig som skulle göra honom olycklig tillika med hela Samhället.

Sid. 13. Det utgångna Seculum wisar oss en Nation, som nästan enhälligt lemnade sig under en den widsträktaste makt, och genom en formel Acte bortgäfwes högsta wårdet *) — skulle man deraf sluta at detta folket samtyckt til Tyrannie? Nej, — tvärtom, det war at slippa den högre Adelens, den wilda Aristocratiens och den usla Anarchiens förtryck och tyrannier som de updrogo sin Wälgörande och Store Konung at förkrofa. **)

Sid. 14. Enwårdet säger Locke, är i sig sielf ej annat än den makten at göra godt utan föreskrifter och Lagar. Samma Auctor anmärcker at de aldrabästa Furstar, som igenom sitt ädelmod, sina dygder och sitt hjerta wunnit Undersåtarens förtroende, gjort dem ändå olyckliga deri, at samma makt och rättigheter som de så wäl förtjent, hafwa sedan blifwit misbrukade i deras efterträdarens händer, som trode sig böra använda dem

*) Danmark 1660.

**) Hwar årlig Swenskt lände så heliga stål är 1772.

Anmärkning af Utgif.

gt göra ondt, då likväl wälhet ej gafs på annan grund än at fritt få öf-
ra godt — Det är liksom et ordspråk, at enwäldet (Despotisme) hos
en Trajanus, en Titus, en Marc Aurelius är et det förträffligaste Reger-
ingsfätt, men en Regent som liknar dem, är ej Despot, och bör aldrig
betecknas med et så onaturligt namn.

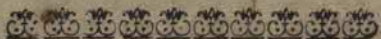
Sid. 15 Den som ej regerar öfwer andra än slafwar, för et bestän-
digt krig med sina fiender, som ha full rättighet at dämpa wäld med wäld.

Sid. 16. Man kan aldrig skänka bort andras rättigheter, en god
Far bör lemna barnen sina egendomar, han kan icke utan den största orätt-
wisa släppa dem åt en Tyranns nycker. Om Förfädren varit så nar-
aktiga at underkasta sig slafweriet är skönt igenom ed, (ehuru en falsk ed
aldrig förbindet) så kunna de ändå ej sträcka det til barn och barnabarn
som alltid böra så snart de kunna, sönderslå sina kedjor.

Sid. 17. Man bemanfkar Despotismen under det ffen at det bör
likna en Faders wälde öfwer sina barn? — Men kan et sådant gifwa rätt-
ighet at tyrannifera, plåga och förstöra barnen — Desutom är iniet
han Folkets Far, utan Folket är hans Far, det är af Folket som Re-
genten har sin styrcka, sin Hof, hållning och sitt timmeliga wät — Dal-
tadt Despotens stolta påstående och Smickrarens sophismer som wisja
trampa allt under fötten, är det en grundfanning at Nationerna ej skapas
af sina Kungar utan twärtom. Et Rike kan bli ganska wäl regerat utan
Konung, men en Kung kan hwarcken existera eller styra utan Rike. Dessa
maximer endast osmakeliga för wilda Tyranner, äro icke destomindre öf-
werensstämmande med menniskans natur, Samhällets rättigheter, billig-
het, sundt förnuft, och med allmän wälfärd, som alla bewisa at oswikeliga
ändamålet för et Samhälle är, at befordra hwar enda medlems sällhet, at
wara wärdad, at lefwa i skydd af rättwisa Lagar, at vara säker om sin
frihet, sin egendom, sitt lif och sin ära. Utom en sådan förbindelse kan
aldrig styrelsen vara laglig, och de Styrande kunna aldrig smaka den
lyckliga tilsfredsställelsen, som der rätta wäldet, och den sanna högheten al-
tid gifwa. — Med et ord, Regentens och Undersåtarens gemensamma
wälfärd äro så nära förenade, at de aldrig kunna skiljas utan fara.

Svar til *Herr au Meme* *)

Jag beklagar din förlust, bönhafar ha ibland den största lyckan. Vi skola dock hitta på råd at reparera skadan. Jag bjuder Sällskap til Söndagsmiddagen. Wil du ha en 10 del i Banqwen, så tror jag det skal gå wäl — Du kan tillika punçtera: Jag hoppas ditt exempel skal tocka Ung Herrarna at dra fram sina sedlar; de äro ännu owane wid Stockholm, och wi kunna ju ta deras pengar likså wäl som en annan, de böra också betala lär-pengar och utom des för den äran at så conversera med oss — Jag änteligen unga Contant med dig, han skal äta med oss på Djurgåin, det är en oskyldig krock på hwilken ja hoppas at han liksom andra skal fastna . . . Men börja icke spelet för högt utan stig i affairerne. En liten winst, och ibland åter förlust på de större korten hettar wäl op ungdomen, som utom des wil brillera för Fruntimren. Joa hade må du tro, all möda i werlden at så Herr Sedig til spelbordet. Någon måste ha skrämt honom eller ock hade han en naturlig rådhäga at mista sina sedlar . . . Fru Chloa tog sig änteligen an honom, hon bewiste at en Cavalier borde spela: hon proponerade honom en tour Piquet; du wet at han adorerar henne: Gossen lärde sig Piquet på en aften, L'ombre på de efterföljande, och nu ströker han in i sitt Qvinze . . . Et förnuftigt Spel. Sällskap bör icke wara utan Damer; de aminera Spelet, och man behöfwer sällan Corrigeria Lyckan — — Farwäl, wälkommen om Söndag.

Min Herr.

Rörd af den Wälning Ni uti Ert Dagblad No 23 för den 23 December sistsledne, gjorde för en olyckelig Familie bestående af en Far och Mor med 3:ne små barn, sändes samma dag uti Couvert 3 Riksdal. spec. med Devise. Af god wilja men ringa förmåga, samt utanstrift til . . . n . . . s . . . a.

J antedning af samma Dagblad hade jag förmodat, at i något af de 3 sedermera utkomne, nu så se, at denna lilla gåswo riktigt framkommit, men sådant har ej skedd, hwarför jag måste stadna i den tankan at

*) Insändt.

at . . . n . . . s . . . a . . . antingen ej bekommit den samma, eller af han för des ringhet skull ej wärdat gifwa sådant tillkänna. I bägge fallen är det obehageligt, och gör, at jag en annan gång ej har affeende på dylika recommendationer.

Medlidande men hatare af otacksamhet. *)

*) Hvad jag wore lycklig! om jag aldrig lidit af otacksamheten mera än för 3 Riksdalers wärde . . . men här Min Herre! är jag i det närmaste ofskyldig tillika med . . . n . . . s . . . a. Ni har stödat denna olyckliga Familjens upriktigaste tackskjelsor långt mera i deras hjertan än i Stockholms Posten nästleden 3:dje dag Jul — Då det Bladet hwars Redacteur jag är, ej utkom förrän den 10 Januarii i år, trodde . . . n . . . s . . . a det wara en helig skyldighet at förut avertera de Respective Wälgörarne om riktiga inlämnandet af deras ädelmodiga hjälp — Likwäl är det et fel å min sida, at jag ej annonserade detta i No: 24, hwilket härrörde deraf, at Posten är et Blad som til försälgning mot Wälsignade Tryckfriheten förhåller sig som 10 til 1, — Men med all min wälmening wore jag den brottligaste, om jag derigenom gjort at Ni en annan gång ej har affeende på dylika recommendationer — beröfwa er intet den största skuldet, et ömt och medlidande hjerta — förakta otacksamheten, den är ej wärd en bra karls hat, och om Ni har råd, fortfar at understöda den törstiga, at hjälpa den förtroakta, och ert samwets vittneebörd blir et belöning, en belöning som ingen Kung på jorden kan ge.

Utgif.

P. S. Det torde ej wara ur wägen wid detta tillfället ge tillkänna, at i samma Stockholms Post och en annan strart derpå, äro ej allenast de pängar som inkommit til Boklädan, utan äfwen til Herr Doctor Murras i detta ändamål til en Summa af 55 Riksdaler, specificerade. — Äfwen för 5 dagar inlämnades i Boklädan 1 Riksdaler specie, med devis i stället för en Opera, hwilken denna så mycket behöfwande familjen emottagit med den listigaste erkänsla.

No: 29 utkommer den 27 Januarii.

Stockholm, tryckt hos Carl Stolpe, 1783.

Dag = Bladet :

Wårignade Tryck = Friheten.

Tredje och Sidsta Stäcken,

N:o 29.

Stockholm den 27 Januarii 1783.

Sortsättning af den Stora Kejsarens Sidsta Tal till sin Thron-
följare. Se N:o 27 Sidsta Stäcken.

Asiens Inwånare älska prackt: de stora som af den samma utblottas, blifwa snåla. Rikedommen blir enda dygden; och förtjensten som ej ärföljes af Betjenter och equipager blir föraktad. Den fattiga som har knappast det nödwändiga, måste betala den mäktigas öfwerflöd. Thronens glans fördrar at Kejsaren wisar sig med en slags ståt som intager folkets ögon; men min Son! beröm aldrig dina tjenares yppighet; gif aldrig företrädet åt den rikaste Klädningen; hedra ej mera den som lyser af guld och juweler, än den som är utan dem. Alla dina underhafswande böra weta at du hatar slöfare; och at du ej wäntar någon rättwisa eller öwäldighet af en tjenare för hwilken öfwerflödet blifwit en nödwändighet.

Älska wettenskaper för deras nytta och nöje. De uphöja själen; De föreställa altid den Kronan glänsande som är en Stor Monarkes wärdigaste bejdning. Upwäck smak för alla nyttiga idrotter hos ditt folk. Det gifwes ej oroligare Undersätare än Barbarerna. Et folk som har smak och kundskaper låter leda sig igenom skäl och förnust.

Sök ej at utwidga ditt Rike. Et Rike är stort nog, då det ej har något at frukta af sina grannar. Iröfvingar af en god Förste ersätta ej de olyckor som en inkräktare förordsalat sitt folk. Anfall ingen; men förswara dig tappert, då någon wägar förtrycka dina Undersätare, eller då man fördelat din Kronas ära och rättigheter.

Sått

Sätt dig ej i skuld; upskjut ej med betalningar, företag ej något hwarit nödiga summor ej äro till hands.

Var alltid noggrann at hålla et gifwit löfte; otrohet kan stundom för et ögnableck vara fördelaktig, men den lämnar efter sig et waraktigt ondt. En Kung som bryter sina löften, gör sig hemliga fiender af alla sina grannar: Kommer han i fara, så finner han ingen wän.

Undwik med all flit alt högmöd emot andra Furstar eller deras Repräsentanter.

Mer än en Monarque har ädragit sig sin olycka genom det förokt han wisat sina grannar. Om en af dem upreser sig emot des högmöd, förena alla de andra sig med honom. Och hwarföre wil du göra det som du ej skulle tåla af andra? Haf inga gunstlingar; ditt öra bör alltid lyhöra til hwar och en af dina Underfätare; din råttwisa bör waka lika för allos intresse; dina besökningar böra tilhöra förtjensten; lyckan förblindar en gunstling; hon blir för stor om hon ej delas; dina gästwor ricka honom; men ditt folk måste kännas härwid.

Dubyt ej Afiens Regeringsplan på sannolika grunder, och utan at rådfråga de 4 departementerna. Deras tanka bör vara gifwen skriftligen och af dem undertecknad. Betänk dig länge härpå. Lagarne i allmänhet winna långsamt den wördnad som blott grundar sig på deras waraktighet. Nya Lagar äro et prof därpå at Lagstiftaren mistagit sig; och hwarföre kan icke han ännu en gång mistaga sig?

Utra dig för at nånsin tillåta en sybla eller Ambete bli ärftelig. Detta felet har kostat många mäktiga Furstar Riket. Bort-assignera aldrig såsom betalning inkomsten af några Landskap: Dina Underfätare blifwa då säkert plundrade af de mäktige. Det är bättre at du betalar alt ur Skatt-kammaren.

Wörda Gudsstiensten; bewista de allmänna Mosqueerna; Dina Underfätare skola sätra sin heder deri at likna dig. Om du föraktar Religionen, går all Gudsfruktan snart förlorad hos dina Underfätare.

Blif beständig i Alis tro, från hwilken du härstammar. Sätt din förtröstan på en enda Gud; kom ihog at han ser dig, och at du en gång skal göra räkning för honom. Men hata ej folk af andra Religioner, som förena sig at bedja för dig. Om du förtrycker dem, gör du dig tusende rals fiender af dem, hwars trohet är i dina händer; och hwarföre skulle du ha dem til fiender för hwilka du bör vara en Far?

Under

Underhåll de allmänna Scholarna; urwålg wisa Läromästare som lärt ut. Huru kan dygden bo hos lärlingen om den är förwist från den som skal undervisa derom?

Lärt ej de Andeliga befatta sig med werldsliga göromål. De ha utom des en stor skyldighet at upsylla; Deras föremål är ewigheten. De skulle bli odugeliga Präster, och lika otunniga i Statsaker: akta dig för at följa Ottomannernas exempel. En Muphti, som genom en Fetlah kan taga lifwet af en Visir, befäller snart hetswa Sultanen.

Uppmuntra ej Devicherna *) at föröka sitt antal; hvarsöre skulle du göra ditt Rike folksfattigt? En gift Medborgare har någon del i Rikets wälbefstånd; des barn ärfwa en del af den allmänna sällheten; och han ger Fäderneslandet en pant derpå at han önskar des sällhet.

Älska Freden, men känn Krigs-konsten ifrån det hela til des delar. Då du kan föra et krig, så bibehåller du säkrast Freden. Ansör sielf dina troupper: Soldaten strider med dubbel mod då hans Kejsare är i spetsen.

Hödra dina Ambetsmän men lita på dig sielf. De böra i öfwer; skå hafwa at lesa utaf, och blifwa med noggrannhet betalta: Men tål ej at de trampa folket. Böra folkets beskyddare handtera folket som fiender?

Låt dina trouppar beständigt öfwa sig i wapnen. Wäl öfwade soldater äro alltid öfwerlägsne et wildt mod. Beslita dig at följa Europeiska troupparnes manoeuvrer, men fullkomna dem, de äro långt ifrån hwad de borde wara.

Sök med all sit at formera et godt Infanterie. Om Asien är blottadt därpå, kan det förordsa des olycka.

Förtjensten bör kunna uphöja den minsta Medborgare til de största Areställen; men det bör ske sinaningom, intet arbitrairt, intet på en gång. En finck Öfwerste kan wara en oduglig General.

Öfwer kärleken til Fru * * på Drottningegatan. **)

Lisette, älskar. Hvem? sin Far och Mor — Nej sina wänner? — Innu mindre; hon hatar, hon förtalar dem öfweralt — Sin Man? — Nej;

*) Et slags Munkar.

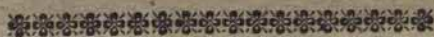
**) Insläkt.

nej; han är förtviflad öfver hennes hårdhet — Sina barn då? — Dem känner hon knapt — Ja så, jag förstår nu, Lisette är kall af sig, hon älskar at älska ingen ring — Nej, Ni bedrar Er, Lisette älskar, hon är oddligt kär. Men i hwem då? — jo, i sin lilla knähund.

*Epigramme. *)*

Hwad högt de äro at beklaga!
Som band och papper göra swaga
Så de ej se sitt slafveri.
— Dock blifwe Negren aldrig fri!
Som sådant blåndwårck kan behaga.

Annonce.

Sedan de första 50 Numren af Första Skäcken Wälsignade Tryckfriheten äro utgångna och ej finnas mera til köps, så säljes de sidsta 50 Numren inbundna af samma Skäck, hwaras ännu några exemplar äro öfriga för 24 f. och således 3 fjerdelar bättre än wanliga priser. Andra Skäcken komplett kostar 1 Riksdaler 16 f. och på Sidsta Skäcken får Prænumereras med en Riksdaler. Den dyra och dyrbara Processen emellan Riddaren Gerner och Lund, kostar 1 Riksdaler 16 f. Eloisa bref til Abelard 4 f.

Dito.

Nästkommande Fredag eller den 31 Januarii, utkomma 2:ne N:er på en gång, utan en rad Vers, men fulla af Nyheter.

*) Insåndt.

N:o 30 och 31 utkommer den 31 Januarii.

Stockholm, Tryckt hos Carl Stolpe, 1783

Dag = Bladet :

Wålsignade Tryck = Friheten.

Tredje och Sidsta Skåcken,

N:o 30 och 31.

Stockholm den 31 Januarii 1783.

O rive de Gvinée! O commerce execrable!
Ou l'homme au poids de l'or marchande son semblable.
De Sacy.

En *Negers* sidste tal på afsættets-pladsen til sine *Europeiske*
Herrer och Domare *)

Ni menniskor med hwhita ansigten! med grymma hjertan; Ni som fallen er Herrar öfwer mig, Ni som jag ej utan blygd kunde kalla för mina likar, Ni tänken nu afsläpa mig; fullborden ert upfåt. Jag har begått et brott, et stort brott i edra ögon; jag har brutit mina bojor, jag har bortfört 100 af mina likar. Jag hade kunnat begå et mycket större brott, utan at derföre blifwa straffad. Om jag i stället för at wälja skylten, hade låtit mina följeslagare råda, Ni hade alla på en gång blifwit mördade och upbrända innom edra hus. Jag har ej welat detta. Den Guda-dyrelkan som Ni lårt mig känna, och som jag edra seder oakadt, ej kan hata, förbödd mig det. Jag har afstyrelt alt mördande. — Slå ihjäl mig. Gåmnens alt det blod det kostat er at få mig åter. Befri en mig från twenne de största plågor, eder åsyn och tråldomen; men innan jag döer, hören mig.

Och Ni mina beklaganswärda följeslagare! Ni som äro dragna hit, på det min dödd skal tjena er til warning; afhören Agathon, afhören er
bror,

*) Insändt öfwer London ifrån Paramarabo i America där denna Scenen påserat
wid en Plantation.

brot, er wån. Det är mera för eder skuld än för min, som jag talar. Ni qwarblifwen i slafweriet, och jag befrias derifrån. Detta bålet som jag lyfter skänker mig min frihet. Hören mig alla!

Då det högsta wäsendet danade mig til menniskja, skapade det mig fri. Det gaf mig en wilja för at följa den. Friheten war den första och den dyrbaraste af des gäfwor. Huru har jag förlorat den? Tyranner! det är er som jag frågar?

En Bandit anföll min Fars lif och egendom; jag förswarade honom och wår koja. Jag blef öfwerwunnen. Denna Tigern har bytt mig til sig emot brånwin en del af Europas Guld-tinctur — kan en dylik handel förnedra min warelse? låt denna dryck förgifta de menniskors förnuft som suka den som watten; men aldrig bör den ombyta et ädelt wäsende, som altid lika med lögnen ashälit den ifrån sina läppar.

Sådan, willdjur! är eder rätt öfwer mig, saseliga rätt, rätt som ingen kan lämna er. Min far ägde wälde öfwer mig, han kunde straffa mig, om jag warit uppriskt, jag hade honom at tacka för mitt lif; men rättigheten at sälja mig hörde honom ej til. Jag sjelf hade ej ägt den. Jag kunde wåga mitt lif: men öfwer min frihet ägde jag intet wälde. Det som ni ej kunnat köpa hwarken af min Far eller mig, tror ni er kunna få det af en tjuf? en inkräktare? Dessa ut som Ni bären på edra fickor höra eder til, Konstnären har lemnat dem emot penningar, Han kunde det. Men om, i stället för de sjädrar som besödra deras gång, en öm och förnuftig själ styrde deras rörelse, hade Urmakaren ej ägt rättighet at sälja dem. Och ni hafwen köpt mig! Mig, som bär i min själ en stråle af Gudomligheten. Då ni köpt mig, har ni trodt er kunna fräntaga mig min wårdiabhet som menniska? Ni hafwen blandat mig med edra djuriska dragare! Annu mer . . . Hafwen Ni handterat mig som dem?

Då Ni genom list fångat en wild häst i edra snaror, smeken i honom innan han tåmjes. Han wånjes småningom wid oket. Des första börddor äro lätte; hwila och söda stärka des krafter. Är det på detta sättet som Ni Handlat med mig? är det så som Ni handteren dessa olyckeliga af mina Landsmän som skola wara wittnen til min död?

Men Ni behöfde icke twinga mig; jag älskade er innan jag lärde känna er; jag ansåg er som wälgörande Gudomligheter, och wälsignade det ögnablick jag blef er tilhörig. Jag inbläste samma tankar hos mina söder-
slaga

slagare. O bedragna wänner! jag har narrat er: jag ber er om förlätsse, jag har sjelf farit willse.

Och du wördnadswärda Gubbe, (*) du som jag äfwen i min dödsstund begräfer, du! hwars minne är mig lika kärt med min Fars: jag förläter dig at hafwa gifwit mig wänskap för ditt slägte. Det är dina gerningar men icke dit tal som förledt mig. Jag trodde alla hwita wara så dygdiga som du. Rastad til wåra stränder genom storm och skeppsbrött, då jag förde dig til wår kula, med hwad ärfånsla emottog du icke min tjenst? med hwad wänskap underwiste du mig icke uti dit lands seder och wettenskaper! Då du talade, kände jag min själ höjas, du gaf mig et nytte lif: huru kunde jag annat än i dig älska dina Landsmän? Då jag för dagens hetta burit min Far under skuggan af wåra Cocos-trån, bar jag dig bredemid honom. Jag plockade, jag bröt för er bägge des upfriskande frugt. Då uphöjde du min tanka til det wäsende som sagt til träden, bären frugt at menniskorna.

Jag ansåg dessa menniskor som en stor slägt, en slägt styrd af en gemensam far som älskar alla sina barn . . . Hwilken slägt store Gud! Tyrani, grymhet, girighet, wåld och orättwisa på ena sidan: Undergifwenhet, tolamod, förtryck, uselhet och slafweri på den andra; så är det delat . . .

Huru lång tid har jag ej behöft för at befria mig från den dårskap at älska de hwita! huru många slängar har jag icke upburit innan jag kunnat hata er! hwarje gång jag blef straffad, trodde jag mig wara brottslig, jag wille håldre hålla mig för selagtig än kalla er orättwisa. Ni hafwen ändteligen hunnit at gifwa mig affky för er. Och kunde jag hindra mig derifrån? påminnen Er den sidsa wäldswärkan.

Bredemid min boning såg jag en slafwinna utmattad af släp och arbete, som ej kunde gifwa sin af hunger döende son annat än et tomt och wifnat bröst. Det war tårar i stället för mjölk som detta barnet sög. Jag delar med henne min söda; jag fördubblar mitt arbete för at tillika gödra hennes. Hon står där ibland hopen, denna olyckliga. Det är hon som uplyfter et barn på sina armar. Jag för ändå med mig i graswen den trösten at weta dem wara lefwande.

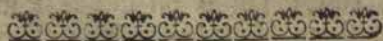
Denna gärning, för hwilken mitt hjerta så wäl betalt mig, för hwilken den Almåktige Dommaren skal belöna mig, huru hafwen Ni löna den?

*) En 80 års gammal Qwälfare som lidit skepsbrött på Africanska Kusten och bärjad af denna Reger olyckligt wis med tårar i ögonen nu war närwarande.

den? Bödlar! befrien mina armar, jag kan ej fly, mina ben äro till sammans bundna. (Agathon blottar sina armar.) Här ser Ni straffet för min mencklighet skrifwit på min rygg. Dessa sår äro mig så kära som Ni ären mig förhatelige. Gör blygsam nu at wisa alla tecken af ett barbari, men när mitt lif blir utsatt till allmänt åskådande, så kommen Ni mina wänner! för at betrakta, (om Ni dertill ägen nog mod,) edra Herrars grymhet, och det upförande som Ni hafwen at wänta af dem. Och åter Ni menniskjo-förtryckare! kommen för at seende beundra eder grymhet. Ni skolen så se de blånader jag undsfatt för det jag wägrat at gifta mig med den era nycker besalte. Om det ännu förestältes mig, om Ni satte mitt lif härwid som en belöning, skulle jag altid wägra det. **Altid, Altid.**

Då tjuftwen bortsnappade mig, hade jag redan gifwit mitt hjerta. Min Far tänkte förena mig med den ömma Zima. Hon hade emottagit mina gäfwor, hennes Far hade gifwit mig pilar. Fleut, spelarne hade stämt Instrumenterna, Såkar och Flickor hade dansande uprepat wår Agtenskaps wisa . . . grymma hogkomst! bör du i detta ögnablicket . . .? Nej, du skal ej förwäka mitt mod. Barbarer! hwarföre wäldföra naturen? jag hade kunnat glömma den ed som bandt mig wid Zima. Jag hade kunnat . . . Men hwarföre förena mitt slasweri med en makas? för at låta eder grymhet så mycket mera wärka på min själ? . . . borde jag föröka en warelse som Ni twingen mig at förbanna? Alla delar af min kropp wore uti edert wäld. Edra pifkor hafwa lärt mig känna det. Nu hade jag nog ståndaktighet at tåla eder grymhet. Men jag hade förlorat den, om jag sedt mig sönderslitas uti den ömmaste delen af mig sjelf, uti min Zustru . . . och mina Barn . . . Hwilket namn har jag utsagt? Mina Barn . . . wreden öfwerllar mig. Mina Barn . . . kan en slas hafwa Barn? kan någonsin det ljuswa Faders namnet smitta era des dron och röra des hjerta? Nej. Han föröklar endast sina Bödlars djurhop, men han har inga Barn. Skulle jag skaffa eder nya offer? — Swaren Ni hwita Tyranner! Mätte för alla Negrer ömkomma! mätte deras slägte tillika med slasweriet förswinna ifrån jorden. Men nej — slasweriet skal ej ännu uphöra. Eder grymhet skal ej wara säfång. Ni skolen underkufwa hwarannan. Mätte fördenksull de swartas slägte föröklas och uplysas! mätte det en dag . . . Grymme! I båswen — Waren tilfreds . . . mätte det en dag, jag säger, ej hämnas och under-

berkastade eder samma tråldom, utan tvärtom öfvertala eder till menflig-
het och förnuft! Mårte det låra eder at alla menniskor äro bröder! Detta
äro mina största önskingar. Allsmågtige Väsende! Vårdigas bönhöra
mig! Skarprättare! gör din synla, min kropp är i din äga. Krofva
min själs fångelse, at den mårte förenas med sin Skapare.

Nyhet ifrån *Engeland* med *sista Posten* i *Bref* till *Redaktören*
af *Välsignade Tryckfriheten*.

Digby hade uti 40 år med all owäldighet förestått *Freds* Domare
synlan uti *Whiltschire* ej långt ifrån *London*, han hade blott en enda son
som skulle ärfwa des synla och des ägodelar, han älskade honom med en
ömhet som han ej wisade; han handterade honom tvärtom med en all-
varsamhet, hwaröfwer des Son ofta suckade. Denna ynglingen sökte i
grannskapet den tröst som han ej fann hos sin Far. *Misl Jenny* tilböd
honom den; de älskade hwarandra, deras önskan tillsammans war at föres-
nas wid Altaret, men han wågade ej göra detta steg sin Far owetande,
och huru skulle han winna des samtycke? *Misl Jenny* war fattig — hans
kärlek tiltog; han såg henne dageligen; man misstränkte dem intet, han
förwillade sig, hans lycka beredde des ånger, hwartil den oskyldiga
Flickans tårar bidrogo; han kunde ej astorcka dem, utan at ge henne
namn af *Maka*; han kastade sig för sin Fars fötter. Gubben wille ej
höra talas om et dysligt Giftermål; förgäfwes bekände des Son den sälla
swaghet som gjorde det nödwändig; han hotade at göra honom arfws
om han wågade fullborda det. Just då han bemötte sin Son med en
sådan hårdhet, blef han kallad till sin Domstol, dit man fört en *Qwinna*
som anklagades at hafwa förfört unga och Förnåma *Seuntimmer*, och
lockat dem ur sina Mödrars armar i lastens öpna sköte. Digby afhörde
wittnen, och frågade den anklagade, som swarade honom med tårar; han
underskref dödsdommen. Man skulle föra henne i fångelse i wäntan på
hennes dödsdag, då hon bad, det hennes Dommare wille afhöra henne i
enrum, hon wille upträcka för honom en sak. Alla gingo ut. „Jag är
brott.

„brottsslig sade hon, Ni fördömmar mig, och det är rättvis. Hvad som
 „gör min sorg, är at dö på detta sättet, och at det är Ni som sänder
 „mig til döden. Himmel! ropade Digby, betraktande henne! bedrar jag
 „mig, är det Ni? — „Ja jag är Lucie Watson, denna olyckliga som Ni
 „älskat, som Ni förfdrt och öfverlämnat åt uselheten och åt de brott för
 „hvilka Ni nu straffar mig. Då min swaghet blef kunnig, då Ni vä-
 „grade at rädda mig, kunde jag ej bli längre i mitt Fädernesland; jag
 „for til London, hwarest jag ökade de olyckliga offers antal, som efter det
 „första förkastade steget synda fräckt. Jag har äldrats uti skam, förakt
 „och fattigdom. Jag har genom laster uppehållit det lif, jag nu skal
 „mista; Ni war min förförare, Ni är nu min Dommare; Ni har för-
 „dömt min willfarelse, och Ni är enda uphoswet därtill; förutan er,
 „hade jag lefwat säll uti en dygdig slägts sköre, hvars lycka jag gjorde,
 „men hvars bligd och förtriflan jag nu förordssakar. Detta är den
 „hemlihet jag wille göra er förtroende af. Om Ni ömmar för mitt öde,
 „om Ni wille ersätta den oförrätten Ni mig gjort, så påskynda min död
 „och besicia mig från den fasa at längre lewa — Digby swarade ej; han
 „ägde ej styrcka därtill. Lucie Watson såg des oro, och gladdes däröfwer;
 „hon war hämnad; hon återkallade dem som gått ut, och bad at man
 „skulle föra henne i fängisset; Dommaren hade ej styrcka at ge befallning
 „hårom. Han betogs af den häftigaste ångslan, han anlagade sig at wa-
 „ra ordsaken til sin fordna Alskarinnas brott, ryste för den skyldigheten at
 „straffa henne, och ansåg sig för mycket mera brottslig än hon. Denna
 „olyckan påminte honom sin Sons händelse, Miss Jenny älskade honom;
 „hon hade warit swag, hvad skulle hon blifwa om hon blefwe öfwergifwen?
 „borde han utsätta henne för de olyckor som öfwergått Lucie Watson? och
 „at omkomma som hon? han ryste wid denna tankan, kallade sin Son,
 „befalte honom följa sig, och förde honom til Miss Jenny. Gif er til frede
 „sade han at de bägge Alskande som darrade för honom; jag gillar er kär-
 „lek, och jag är hitkommen för at sörena er; lefwen lyckliga, älsken mig,
 „och glömmen det jag i början warit emot er förening. De föllo bägge
 „för des fötter, han sörenade deras händer, och med sina uplysta til Him-
 „melen, bad om tilgift för Lucie Watson som på högsta stället seck nåd.